



Rocío Rubio i Xavier Sancho en un moment de l'entrevista

El tríptic, que defineix els delictes homofòbics i transfòbics com qualsevol agressió, insult, amenaça, xantatge, denegació de servei, discriminació laboral o assetjament escolar (entre d'altres) per raó d'orientació sexual o identitat de gènere, aconsella com actuar davant una violació de garanties. Manténir la calma, avisar la policia, memoritzar totes les dades que puguin ser escaients, sol·licitar un informe mèdic en cas d'agressió física i guardar la còpia de la declaració són alguns d'aquests consells.

Molt més extens, als apartats de definició d'agressió o falta per homofòbia i de pautes d'actuació, és l'apartat de consells de seguretat davant la pràctica del cruising, tant en espais oberts com en espais tancats. Novament, el tríptic dona un seguit d'avertiments a tenir en compte: no portar a sobre objectes valuosos per evitar el robatori, caminar pel mig del camí si hem de moure'ns per una zona fosca, anotar les dades de la persona amb qui es manté contacte sexual i estar previngut en cas de situació de desconfiança.

Aquest petit recull d'informació i consells, però, és un gran repte per als mossos d'esquadra per la seva voluntat de canvi i prevenció social. **Rocío Rubio i Xavier Sancho, cap de la comissaria de l'Eixample i cap de la Unitat Regional de Proximitat i Atenció al Ciutadà de la Regió Policial Metropolitana de Barcelona**, expliquen les raons per les quals denunciar l'homofòbia.

*Al tríptic s'especifica què podem considerar motiu de denúncia homofòbica. Avui dia, aquesta especificació és necessària?*

**Rocío Rubio:** En aquest sentit tenim dues parts. La primera és que la gent desconeix que l'homofòbia és denunciabile. Molts ciutadans no coneixen que la vulneració de drets o la discriminació és denunciabile, perquè si vas amb la teva parella de la mà o fas un petó al teu company quan ets homosexual, lesbiana, bisexual o transsexual i ets agredit o discriminat és motiu de denuncia. Per exemple, si vas a un hotel i no et deixen entrar perquè no volen lesbianes, no ho conceps com un fet denunciabile de la mateixa manera que si et furten la cartera. Moltes vegades aquests fets es denuncien a l'oficina del consumidor com a una queixa, al mateix nivell d'aquell que hi va perquè no l'han bescanviat una peça de roba.

**Xavier Sancho:** Aquesta és possiblement la part que menys es denuncia i que més es desconeix. Si hi ha alguna cosa que es desconeix no és el sentit comú de sentir-se'n agredit o furat, que això sí que se sap, sinó la negació de prestació d'un servei.

**R.R.:** Però hi ha una segona part que correspon a la decisió personal. No deixem de pensar que denunciar és una forma d'acte públic: hi ha gent que és "visible" i no té cap problema en parlar en comissaria amb una persona que no coneix i explicar-li que quan estava fent sexe, ha estat víctima d'un robatori; però també hi ha gent que té vergonya o que viu una doble vida, cosa que provoca una mica de coacció a l'hora d'expressar el seu problema. I d'això es serveixen molts delinqüents.